

1993

XXXII. ŠP (4.–6. 6.)

První ročník v samostatné České republice. Slovenské soubory či osobnosti slovenského amatérského divadla, pokud později přijížděly, tak už jen jako zahraniční hosté. A výběr inscenací byl při absenci řady regionálních kol opět velmi problematický.

Převážně se hrálo spolu s diváky v intimním prostoru samotného jeviště Divadla Fráni Šrámka či v jeho malém sále. V „normálním provozu – herec na jevišti, divák v hledišti“ hrál pouze DS Průvan Sezimovo Ústí *Macourkovy bláhoviny*, křehké a poetické zpracování povídek Miloše Macourka, bohužel před ne zcela soustředěným publikem.

Nejmladší vystupující soubor Egemani ZUŠ z Prahy 8 uvedl hravou a nápaditou inscenaci svého vedoucího, profesionálního herce a pedagoga ZUŠ Jaroslava Vlacha, variaci na Goldoniho komedii *Na hrubiány* – svěží a temperamentní „zuškovské“ představení. Vsetínský soubor Vždycky jinak zahrál „burlesku“ *Zleva doprava (Velký Pepito)* jako parodii na rytírna a zaujal „sebeshazujícím“ radostným a hravým herectvím. Podobný úspěch měl čtvrt hodinový „konglomerát pravé poezie a srandy“ královéhradeckých Jeslíček podle Woody Allena *Kdyby impresionisté byli dentisty* (Jan Dvořák ml. a Josef Tejkl). Jeslíčky uvedly ještě další inscenaci, Tejklovu nápaditou adaptaci Balzacova textu s názvem *Succubus aneb Běs sviňavý ženský*, podle recenzenta Jiřího Brixi inscenaci, která „kromě barokní kompozice a inspirativní myšlenky zaujala také solidním herectvím a krásnými (obnaženými) ženami“.

Naivně poetické divadlo z Plzně v představení *Inu... aneb Akustická kalužina* nabídlo jako montáž, koláž či happening méně známou poezii pražského surrealisty Karla Hynka (dramaturgie Alena Dvořáková) – „parodie, humor a zaujatost slovem publikum pobavily“. Recitační studio Šrámkova domu v Sobotce své jevištní převyprávění knížky Zdeňka Svěráka *Tatinku, ta se ti povedla* v dramatinizaci Aleny Pospíšilové, Lady Bechyňové a Šárky Štembergové zaměřilo spíše na dětské publikum.

Ze zcela jiného soudku byla představení pohybového divadla. Pardubický soubor Jumping Hamada uvedl inscenaci *Kruh opsaný balvanem* jako abstraktní, symbolické, bolestné a groteskní podobenství civilizace. Pražská Alternativní scéna pohybového divadla (Vladimír Hulec) svou *Performanci č. 18* nabídla sice poněkud obtížně vnímatelnou, ale velmi emotivní komorní taneční improvizaci. Představení souboru Dekadentní divadlo Beruška z Hranic *Tak: „Jak hledám slunce“* zaujalo spontánní „dekadentní“ divadelní improvizací – ale prý nic víc. Kolektivní improvizaci nabídl i soubor Hamajam, původně DS Rodinné divadlo Hlína studentů soukromého gymnázia Schola ludus Střekov z Ústí nad Labem, v inscenaci na námět Kláry Špičkové *Na Divokém Západě aneb Co To Máš Na Nohách*, jeho „zvrácená parodie na western“ se prý také moc nepovedla... V nedělním dopoledni vystoupil ještě soubor Netrdlo z PDA Vyškov s Klicperovým „netradičně prostorově“ upraveným *Hadriánem z Římsů* a brněnské Alibüstycké divadlo s inscenací hry Marka Horošáka *Tři muži v cimře (o kryse nemluvě)*, konverzačkou s prvky absurdity.

Tři semináře vedli lektori Mirek Slavík, vedoucí dětského souboru ze Zlivi, režisér zlínského divadla Josef Morávek a Radovan Lipus. Zpravodaj reflektoval „aktuální divadelní zážitky“ – vedl ho opět divadelní kritik Zdeněk A. Tichý spolu s Radovanem Lipusem a Vladimírem Hulcem. Přítomen byl také redaktor časopisu Tvar Michal Huvar a nejmenovaný redaktor Kulturní revue. Doplnkové inspirativní pořady tentokrát nebyly na programu, ani jiné veřejné společenské akce, a místního publika se přehlídka opět příliš nedotkla...

Představení vsetínského souboru Vždycky jinak Zleva doprava zdůraznilo úspěšnost té nezávažné, a přece vysoce inspirativní dramaturgické linie. Egemani si ve spolupráci s Goldonim udělali legraci z Goldoniho. Vsetínští si dělali legraci ze všeho. Ze svých hrdinů, ze svého hraní, sami ze sebe, a ve spolupráci se svými diváky i ze svého publika. Jejich „burleska pro dva pařezy, sekýru a několik dobře mířených šípů“ se vyznačuje velkolepou radostí ze hry. Parodie rytířských pseudopříběhů, v nichž herci osvědčují svůj herecký um (jsou tři a předvedou scénu souboje loupežníků se čtyřiceti vojáky), jenž je prostředkem k hledání skutečného humoru, humoru nenáročného při své náročnosti. (Brix, Jiří. Dva červnové festivaly. AS 1993, roč. 30, č. 8, nestr.)

Recenzent musí zaujmout stanovisko i k propadáku, zpravodaj Amatérské scény, který navíc raději chválí, než haní, je toho ušetřen. A také se mu těžko haní, když ví, že ústecké představení doporučil do Písku Milan Strotzer a po jeho zhlédnutí si nebyl jist, zda doporučil právě toto. (Ibid.)

Letošní Šrámkův Písek nebyl bohatýrským podnikem, na nějž se sjelo pár stovek bouřliváků a avantgardních orlů, zatímco zděšení tajemníci si skrytě i hlasitě zoufali nad formou a obsahem, jež se vzpíraly závěrům a usnesením. Ty doby, kdy Písek hýbal českým divadelním světem, jsou již pryč. [...] To ovšem neznamena, že tomu tak nebude příště. Letos se jiskřilo několikrát. Každý v této době hledáme své místo, hledá je i mladé divadlo. Ztratilo sice hodně z vděčných témat, která dokázala pohnout žlučí mnohým a jiné zároveň rozesmát, ale je jen otázkou času, kdy se objeví témata nová, kdy budeme mít čas a chuť věnovat se jim vlastním a netradičním způsobem. Pak bude Písek opět tím, čím býval. (Trapek, Jiří. Šrámek a Písek. Týdeník televize 1993, 33. týden, s. 45)